

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 1997

33. årgang

Hva er vekkelse?

Av Karl Notøy

Det er forskjell på rørelse som mennesker får i stand, og ekte vekkelse sendt fra Gud. Det tales så mye om vekkelse i dag. Folk rekker hendene i været og er veldig inspirert. De har veldige følelser og virker tent. Her skal det skje noe! Her har vi veldige talerkrefter! Og så begynner de å telle antall såkalte nyomvendte. Er dette vekkelse? Jeg er redd for at svaret ofte er: Nei.

Ingen mennesker kan skape vekkelse. Det finnes ingen predikant som kommer med vekkelser i kofferten, det finnes ingen automatikk i dette. Skal det bli vekkelse, må Gud føre meg inn i vekkelse. Og når Gud ved sitt Ord og sin Ånd fører meg inn i vekkelse, så blir det ikke slik som mange tror, at Gud fører meg opp på Tabor. Nei, når Gud vekker meg, da slår han meg ned. Da viser han meg min synd, da får jeg se at jeg er fortapt. Da får jeg nok med meg selv. Da sier jeg som Peter: "Gå bort fra meg, for jeg er

en syndig mann". Da får jeg se den hellige Gud, den Gud som ikke tåler synd. Og da får jeg rope som tolleren: Gud, vær meg synder nådig. Og da får jeg dette vitnesbyrd: "Denne mannen gikk rettferdiggjort hjem fremfor den andre. Da får jeg bruk for Jesus. Dette er vekkelse.

Vekkelse er at Jesus handler med meg slik at jeg får se min sanne stilling, men også at jeg får se hva Jesus har gjort for meg. Det blir ikke vekkelse ved at jeg rekker opp ei hand i følelsemessig rus. Vekkelse skapes ikke ved knep. Gud gir ikke vekkelse for at noen skal få en ekstra blomst i knapphullet. Nei, blir det vekkelse, får jeg en tilstoppet munn. Da blir det ikke slik at det er noe menneske som har skapt vekkelser. Nei, det blir et Ånds vær. Ingen kan organisere fram vekkelser, men vi skal få be om vekkelse og med frimodighet regne med at Gud kan gi oss det.

Hovedpersonen i en vekkelse er

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Jesus. Her må predikant, formann og andre kristne vike til side, slik at Gud og hans verk får stige fram. Det finnes ingen spesialister på vekkelser. En predikant som samler omkring seg selv er ikke et Guds sendebud. Vi har ikke bruk for folk som vil skape seg selv et navn i misjonen. Nei, der kan kun den som lever i vekkelser brukes, den som Gud har formet ved sitt ord. Og disse blir aldri populære. Å leve i vekkelser er det samme som å leve i kampen. Unndrar vi oss kampen, får vi aldri oppleve vekkelser.

Vekkelser går på tvers av hva mennesker tenker. Ingen kan komme inn i vekkelser ved å ta seg sammen. Ingen kan planlegge vekkelser. Nei, blir det vekkelser, går det gjerne på tvers av våre planer. Det finnes ingen grunn hos oss for at Gud kan sende vekkelser. Uansett hvor profesjonelt, hvor dyktig det hele legges opp, så skapes det ingen vekkelser. Med alle våre påfunn, våre ideer, kan vi tvert imot være med på å hindre vekkelser. For det naturlige og religiøse menneske vil alltid stå sann vekkelser imot. For det er noe stolt i oss som Gud må få bøye hvis han skal få slippe til.

Vekkelser blir derfor en Guds aksjon, og den er et resultat av av Ordets forkynnelse.

Herre, led du meg inn i vekkelser.

Forlat oss vår skyld!

Av Jon Espeland

Mat. 6,12

Skyldfølelse er noe allment, noe alle har erfaring med og samtidig noe de fleste vil bli kvitt. Vår tid er da også opptatt av å hjelpe folk bort fra sin skyldfølelse. Følelse av skyld

leder

skaper nevroses og depresjoner, mener dagens eksperter. Budskapet deres kan stort sett sammenfattes slik: - Lev som du vil, vær som du er og la andre leve som de vil og være slik de er; - det du har lyst til er rett for deg, og det andre har lyst til er rett for dem, så lenge det ikke skader andre! Man mener at skyldfølelse kommer av fordommer, bud og regler fra en mørk tid og er resultatet av religiøse og moralistiske vrangforestillinger. - Kast av deg skyldfølelsen og nyt din egen verdi og ditt unikum!, - og la ikke gamle myter om rett og galt kaste mørke skygger inn i livet ditt!, lyder det.

Slik er tidsånden, og slik snakker verdens psykologer og rådgivere. Men så kan du vel gå i kirke og be dehus og høre et annet budskap? Ja, noen steder kan du nok det, men fra mange prekestoler lyder verdens budskap med en kristelig forkledning. Prester og predikanter

er også redde for å skape skyldfølelse hos sine tilhørere. Det gjør jo så vondt å kjenne på skyldfølelse. Det er derfor vi kaller skyldfølelsen for "vond samvittighet". Men det naturlige menneske vil ikke ha det vondt. Og ingen vil vel høre Guds ord for å få det vondt? - Det er jo for å få det godt vi hører Guds ord!, tenker folk.

Og så bestreber prester og predikanter seg på å hjelpe sine tilhørere inn på "den glade vei". - Vi må presentere en glad kristendom, heter det. Derfor motarbeides skyldfølelsen med tykke lag av "individets egenverdi" i Guds store samling av mennesker: - Du er dyrebare og elsket, - du er verdifull og unik, - Gud elsker deg akkurat slik du er, - Gud er Gud for akkurat deg! - Gud vil deg ikke noe vondt, - du er hans skapning som han fryder seg over!, - Jesu død er Guds store kjærlighetsbevis til deg! - Evangeliet er Guds bekræftelse på din verdi! - Han er alltid med deg og passer på deg og hører dine bønner!

Slik forkynnelse vil folk ha! Og slik forkynnelse får vi i kirke og be dehus i dag. På mange måter høres den så riktig ut, og de fleste kristne synes den er vel og bra! Unge og eldre blir løst fra en trykkende og

ubehagelig skyldfølelse og blir sikre og glade kristne. - Det er jo dette som er kristendom, tenker (og sier) de aller fleste.

Men dette er ikke bibelsk kristendom! Bibelen lærer at det nettopp er vår skyld som er vårt problem (5. Mos. 27,26; Gal. 3,10)! Guds ord skaper skyldfølelse hos mennesker når de hører og leser det. Og loven er gitt nettopp med denne hensikt, - at den skal skape skyldfølelse (Rom. 3,19 og 7,7). Ja, Jesus selv skapte skyldfølelse hos folk. Han påpekte deres synder (Joh. 4) og satte dem i forlegenhet (Luk. 18). Det var ingen god følelse, menneskelig sett. Men det var en nødvendig følelse. For Jesus hadde trøst å gi til dem som hadde skyldfølelse. De var og ble skyldige, men Jesus hadde tatt på seg deres skyld! Han betalte for den på Golgata. Det er trøsten! Det er her - på Golgata - vi blir fri vår skyldfølelse! Ikke fordi vi er så flotte og fine, - men fordi Jesus betaler vår skyld med sitt blod!

Mange bruker profeten Jesaja for å understreke hvor dyrebare vi er i Guds øyne (Jes. 43,4). Og det er sant at du og jeg er dyrebare i Guds øyne. Vi er dyrebare, men skyldige! Rundt denne akse dreier hele Guds ord og Guds råd: Vi som er kjære og dyrebare for Gud, er skyldige og dømt til evig fortapelse. Dette er et paradoks for vår forstand. Men Gud

griper inn i historien og løser dette ved en stedfortredende død. Jesus soner vår straff og betaler vår skyld! Hvordan blir vi så kvitt vår skyldfølelse? Jo, ved å se på Jesus! Dette er evangeliet. Dette er sann trøst! "Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, *at hennes skyld er betalt*, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder (Jes. 40,1-2).

Å forkynne at fordi Gud er så uendelig glad i oss, så bærer han over med vår synd og åpner himmelen for oss, er ikke noe evangelium. Det er en dødelig sovemedisin. Slik sovemedisin får du i dag på blå resept i kirker og bedehus over hele landet. Så kan folk gå på apoteket (til Gud) og betale sin egenandel og få sin sovemedisin. Så sover de en deilig, religiøs søvn. Problemet er bare at når de en dag våkner, så står de stadig like skyldige for Gud! Og da kan det være for sent, - for evig! Reidar Linkjendal sier det slik: "I dag blir det ofte sagt at vi må ta oss i vare så vi ikke legger skyldfølelse inn over tilhørerne, men tar vi bort skyldfølelsen så tar vi også bort muligheten for at sjelene kan komme til sann syndserkjenning. Når veknelsen kommer, vil synderen bli avslørt og synden blir levende. Da kan ikke synderen unnskyld sine synder lenger eller gi

syndene andre navn. Da får en med Gud å gjøre. Vi trenger å be om at dette igjen kunne skje mellom oss slik at vi får oppleve at sjelene får se inn i frihetens fullkomne lov!" Når Jesus i "Fader vår" lærer oss å be "forlat oss vår skyld", så innebærer dette at vi trenger syndenes forlatelse fordi vi er skyldige til død og evig straff. Å bli fri i bibelsk forstand er å bli fri fra selve skylden og skyldens konsekvenser. Det er å bli vasket i Jesu blod slik at den strenge dommer ikke finner noen synd og skrøpelighet i vårt liv. I en slik situasjon kan vi bare være ved å skjule oss helt og fullt i Jesus. Da dømmes vi "ikke skyldig". Da blir vår sjel satt i frihet. Og da bindes vi til Jesus og elsker alle hans bud! Dette kaller Bibelen å bli virkelig fri (Joh. 8,36) og å skue inn i frihetens fullkomne lov (Jak. 1,25). "Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull" (Jes. 1,18). Det er ikke sant at Gud bærer over med synd, - men han tilgir synd for Jesu skyld. Det er ikke sant at Gud er så glad i oss at han godtar oss slik som vi er, - men han er så glad i oss at han sendte Jesus for å frelse oss fra våre synder og rense oss fra all urettferdighet! Men det er sant at Jesus kaller på deg akkurat slik

som du er og at Gud ønsker å frelse deg akkurat så svart og syndig som du er. Du trenger ikke å forbedre deg for å komme til ham. Du kan komme til Jesus akkurat slik som du er! Men Bibelens Gud er en fortærende ild mot all din synd (Heb. 13,29). Samtidig er Gud den eneste som kan tilgi din synd for Jesu skyld (Neh. 9,17). Gud er ditt største problem og din eneste redning! Utenom hans frelse i Jesus er du under hans vrede og dom, men i Jesus skjuler og verner han deg fra sin egen vrede og dom! Kristendom - det er at dommen falt på Kristus og at du som er skyldig blir dømt uskyldig. Hvilken lykkelig dom - kristendom!

Bibelhelg
som vanlig er det
planlagt bibelhelg til
høsten, men i år
blir den på Stemnestaden
leirstad, Grinde i Aksdal,
øst for Haugesund.
Tidsrommet blir
fra 3.-5. okt. 1997.
Mer informasjon i neste nr.

KVINNE, HVORFOR GRÅTER DU!

Av Lars Fossdal

Slik spurte Jesus Maria Magdalena da hun sto utenfor hans tomme grav og gråt. Maria var blant dem som hadde kommet til tro på at Jesus var Messias, og at Han var den som skulle forløse menneskene fra synden og dødens makt, - sone for våre synder og bringe velsignelsen inn i slekten. Hun hadde fulgt Jesus på flere av hans reiser da han gikk omkring å forkynte evangeliet om Guds rike. Hun hadde sett Ham gjøre mange tegn og under. Alt hadde styrket henne i troen på at Han var Skriftens Messias. Men så, i løpet av noen timer en fredags formiddag, var hele hennes tro gjort til intet. Jesus var blitt korsfestet, død og begravet. Han som var hennes håp, var død. Ikke en gang hans døde legeme hadde hun igjen etter ham. Noen hadde fjernet ham derfra. Hennes herre var blitt borte fra henne. Alt var mørkt og håpløst. Hun gråt.

Jesu død på korset rystet alle som var kommet til tro på ham. Også disiplene, som trodde de hadde funnet han som Bibelens løfter og profetier talte om. Overbeviste, glade og frimodige hadde de vitnet for andre om Guds frelse ved Jesus. Men nå var det slutt. Jesus var død og begravet. Disiplene samlet seg i

et hus og lukket dørene av frykt for jødene. Hva var det de hadde vært med på? Hadde de tatt feil? Var ikke Jesus Guds Messias som Skriftene vitnet om skulle komme? Rådløshet, fortvilelse og mismot rådde i deres hjerter. Kanskje nærmet de et lite håp om at Gud, som hadde gjort så mange under ved Jesus, kunne reise han opp av graven?

Men intet skjedde. Gud var taus. Denne fredagen ble den lengste fredag i deres liv. Det ble natt. Også i disiplenes hjerter var det natt. "De sørget og gråt." (Mark.16,10) Lørdagen kom og gikk uten at noe skjedde. Det var mørkt for disiplene og deres venner. Hvor var Gud? Hvorfor grep han ikke inn? Anfektelsen sved i deres hjerter: De hadde sviktet Ham i Getsemane, da de flyktet for å berge sitt liv. Hadde deres utroskap gjort Guds troskap til intet?

Tomas gjorde seg tanker om at fra nå av ville han være mer kritisk til hva han trodde. Skuffelsen over Jesu død og at Gud ikke grep inn, var i ferd med å gjøre Tomas til tviler og rasjonalist.

Det er lite Bibelen sier oss hva disiplene og deres venner tenkte i disse dager. Og det med god grunn. For det hører mørket og natten til.

Det viser at vi ikke er i stand til å forstå Skriften (Guds tanker og veier) av oss selv. Hadde disiplene og deres venner sett og trodd Skriften, ville Jesu død satt dem i en annen stilling. Men de gjorde sine tanker til Guds tanker, og sine veier til Guds veier. Derfor ble det så umulig og svart for dem da Jesu døde.

Men det som skjedde med Jesus, var etter Guds timeplan. Gud grep inn i sin tid. Søndags morgen reiste Gud ham opp igjen. Og da noen kvinner kom til hans grav - var den åpen og tom. To engler forkyn- te: "Han er oppstanden, kom i hu hva han sa - - - at menneskesøn- nen skulle overgis i syndige men- neskers hender og korsfestes og oppstå på den tredje dag!" (Luk.24,6-7) Det var dette Herren hadde sagt ved David i Salme 16,10: "- du skal ikke la din hellige se forråtnelse." Også Jonastegnet sa at Jesus skulle dø og oppstå på den tredje dag. Alt med Jesus skjedde etter Skriftene.

Maria Magdalena, Peter, Tomas og alle de andre som var kommet til tro på Jesus, hadde ikke tatt feil. Guds handlemåte til frelse for dem overgikk fullstendig deres tanker og forstand. Slik er det alltid i Guds ri- ke. Guds veier går i det umulige og gjennom det umulige. Guds tanker og veier er trostanke og trosveier. Det vitner hele Skriften om. Slik var det også for Abraham da han fikk

løfte om at han skulle få en sønn, til tross for at Sara var ufruktbar.

Slik gjør Gud menneskenes vis- dom til intet, mens Guds Ord, som er visdom, blir dårskap for mennes- ket (1.Kor.1,18-19). "For mine tan- ker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren, som himmelen er høyere enn jor- den, således er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker." (Jes.55,8-9)

Gud "arbeidet" da Jesus døde. Jesu død var fullbyrdelse av Guds dom over våre liv. Det var en død til frelse for oss. Hør hva Skriften sier: "Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straf- fen lå på ham for at vi skulle ha fred og ved hans sår har vi fått lege- dom." Da Jesus døde - "bar hans sjel fram skyldofferet" for våre syn- der. "Alt det som gikk oss i mot, det tok han bort idet han naglet det til korset." Han gikk "med sitt eget blod, en gang inn i helligdommen og fant en evig forløsning" (Heb.9,12).

Da Jesus døde, og det var på det mørkeste for disiplene og deres venner, fullbrakte Jesus Guds frel- sesverk. Jesu soningsdød avvæp- net djevelen og ondskapens ånde- hær i himmelrommet, slik at de står maktesløse ovenfor de som tror på Jesus.

Maria Magdalena, Peter, Tomas

og de andres sorg var helt grunnløs. Hadde de trodd Guds tanker og veier (SKRIFTEN), da hadde de skjønt hva Gud gjorde da Jesus døde, og de hadde sluppet å komme inn i slikt mørke og fortvilelse. I stedet ville de ha stått i nærheten av hans kors, ydmyke, fulle av takk, tilbedelse og hengivelse til Jesus og sagt som Berta Kanutta Aarflot sier i sin sang:

*"O lam, jeg ser deg full av sår!
Tålmodig du min straff utstår,
Hver dråpe blod forkynner meg:
Se her hvor høyt jeg elsker deg!"*

*Meg arme barn å få til brud
Derfor korsfestes himlens Gud.
Å kjærlighet som overgår
Endog hva englene forstår!*

*Du gikk for meg en blodig sti,
Og jeg som skyldig var slapp fri,
Guds vredes skål du tømte ut,
Så dyrekjøpt er jeg din brud!*

*Ha takk, min kjære Frelsermann!
Jeg aldri nok deg takke kan.
Hvert møysomt trinn som du har gjort,
Er meg et trinn til himlens port!*

Om det så aldri så mørkt ut for disiplene, oppfylte Gud sitt Ord da Jesus døde. Han sviktet ikke sine svake barn, selv om de sviktet ham. Herren er til å stole på i alle situasjoner. Husk: Guds vei er troens

vei! Guds tanker og veier (ORDET) fører alltid fram. Vi må ikke gjøre våre tanker og veier til Guds tanker og veier og binde Gud til dem.

Så blir det også for oss å vandre i tro på Guds Ord, slik Abraham, Moses, David, og profetene gjorde. Skriften sier om dem i Hebr. 11 at ingen av dem oppnådde her i tiden det Gud hadde lovet, likevel så de det langt fremme (i fremtiden). Her på jorden levde de i trange kår. De hadde del i Kristi lidelser, i fornedrelsen, de ble foraktet av sin samtid, utnyttet, trampet på, spottet, forfulgt for rettferdighets skyld, osv. De fant ikke sitt liv i denne verden. De sørget og led, de stundet etter det himmelske. Som såkornet måtte i jorden for å dø, måtte deres selvliv dø for at det nye livet i dem kunne bære frukt for Gud - frukt som varer. De gikk på trosveien. Ofte så det ut som Gud hadde glemt sitt ord og sine løfter. Men i sin nød søkte de Herren og oppsendte bønner til ham. Skriften sier om dem: "I all deres trengsel var det ingen trengsel". Ingen av dem som satte sin lit til Herren ble til skamme. Det er den som ikke tror på ham som blir til skamme.

Hvorfor gråter du? Bli i hans tanker og på hans veier. Da skal du aldri bli til skamme.

Misjonsarbeidet i Peru !

Evangelist Damian Heredia i Peru

~ Utdrag fra bibelkurset i mars 1997 ~

Som våre lesere sikkert har lagt merke til, har vi i denne spalten tatt med en del taler og vitnesbyrd av våre nasjonale medarbeidere i Peru. I vår hadde vi et bibelkurs i Arequipa. Her hadde evangelist Damian Heredia noen timer om sekterisme. Vi tar her med noen utdrag av det han sa.

«Det er en stor fare at vi begynner å peke på hverandre og si: «Denne er frelst og denne er ufrelst.» Hveten og ugresset skal vokse sammen inntil høsten. Slik er Guds rikes virkelighet (Mat. 13,30). Herren skal skille det edle fra det uedle ved innhøstingen. Guds rike er inne i oss. Hvis vi prøver å skape en ren kirke på jord, blir vi en sekt!

«Den falske lære gjorde seg gjeldende allerede i urkirken. I Johannes' åpenbaring, kap. 2, ser vi at Efeserne hatet nikolaittenes lære, og den hatet også Jesus. Hvor finner vi denne læren? Ikke utenfor, men i kirken. Også i Pergamum gjorde denne lære sin innflytelse. Vi vet ikke hva denne læren innebar. Men vi ser at Gud hatet denne lære. Vi må være våkne for at vranglæren ikke kommer utenfra, men gjør seg gjeldende i kirken. Vi må være på vakt!

«Den katolske kirke kaller oss lutheranere en sekt. Men en sekt er de som har avveket fra Bibelens lære. Sannheten er at den katolske kirke er verdens største sekt!

«De siste tider skal kjennetegnes ved et virvar av sekter, falske kristus'er og falske profeter. Vi kjenner det på kroppen. Sektene invaderer Peru som epidemier. La oss gjøre som Paulus sier til Timoteus: «Bli da du, min sønn, sterk ved nåden i Kristus Jesus!» (2. Tim. 2,1)

“Min skatt er i himmelen!”

Vitnesbyrd av Juana Laime de Marca i Peru:

Juana Laime er gift med Ubaldo Marca som er radioevangelist i kirken som Lekmannsmisjonen støtter i Peru. Ubaldo og Juana er fattige og har i tillegg møtt mye motgang. De har blitt frastjålet mye av sitt innbo ved innbrudd i deres hjem, og den siste tiden har Juana vært mye prøvet med sykdom. På grunn av problemer med sykeforsikringen, har de måttet betale mye penger for sykehusbehandling. Juana holdt et vitnesbyrd som grep forsamlingen under bibelkurset i Peru.

«Jeg er glad for å være sammen med dere etter min sykdom. Takk til alle som har bedt for meg. Det var så godt å høre på radioen i den tiden jeg var syk. Som dere vet var det innbrudd hjemme hos oss da hele familien var på bibelskolen i Juliaca. Blant annet stjal de et smykke som jeg gjemte på som en skatt. Det fikk jeg av min mann for

mange år siden! Også på gaten ble jeg frastjålet et smykke!

Det er sant at jeg har mistet mye, men jeg har Guds ord! På sykehuset så jeg hvor opptatt verdens folk er av denne verdens verdier og skatter. Jeg lå sammen med ei dame som var syk. Hun hadde mange skatter hjemme. Da hun skulle skrives ut, motsatte barna hennes seg det. De ville ha hennes skatter og ønsket hennes død! Hun døde også, trist og skuffet.

Hva er denne verdens skatter for oss? Det beste vi har er Guds ord! Vi holder fast på tingene som om de skulle være livet. Men vi må dø fra alt sammen! Når vi dør må vi forlate alt!

Som kristne har vi et mål: Himmelen. Dit får vi ikke med oss tingene. Fattige eller rike på jorden: I himmelen har vi vår skatt. Der skal vi være sammen med Gud. Måtte ikke våre hjerter være bundet av denne verdens ting!

Da Juana hadde avsluttet sitt vitnesbyrd, reiste en ung, fattig gutt seg og sa så stille: “Det er sant at det er mye tyveri hos oss. De bryter inn og stjeler som ravner fra husene våre. Men de kan ikke ta fra oss Guds ord!”

– Forkynnelsen kan hindre sann vekkelse!

Intervju av Erik Trans

– Hovedårsaken til at vi ikke opplever vekkelse i dag, er at vi mangler en dyptgående forkynnelse av menneskets totale forderv – slik at tilhørerne kommer til sannhets erkjennelse. Det er den danske forkynneren, Erik Trans fra Herning, som uttrykker seg slik.

Han reiser som forkynner i Luthersk Misjonsforening i Danmark, og han har vært en rekke ganger i Norge og forkynt Guds ord. Han er opptatt av vekkelse, og han er opptatt av at Guds Ord må få avsløre hjertene inn til marg og ben, og understreker at først da får vi sann bibelsk vekkelse. Han mener synden har blindet hjertene, slik at vi ikke ser vår sanne tilstand, og at dette gjelder langt inn i de kristnes rekke.

Innbilt "friskhet" – største hindring

Han mener fortellingen som står i Lukas 10.25, illustrerer godt den situasjonen vi opplever i dag. Der står det om den lovkyndige som kom til Jesus og spurte hva han skulle gjøre for å arve evig liv. Men da Jesus tar frem lovens tale og sier: Gjør dette, så skal du leve!, da viker mannen unna. – Han vil rettferdiggjøre seg selv, sier Trans og fortsetter: – Er det alminnelig i dag at mennesker vil rettferdiggjøre seg selv? De aller fleste nordmenn og dansker vil gjerne det. Det er så

alminnelig at de aller fleste går fortapt nettopp på grunn av dette. Den situasjonen vi opplever i Danmark og Norge i dag, burde føre til at det bekjennende kristenfolk i sannhet gjorde bot og bekjente sine synder og sitt frafall fra Guds Ord. Årsaken til det vi opplever, er at "saltet" har mistet sin kraft.

– Guds hellige lov fikk ikke avsløre den fromme mannens innbilte "friskhet" i Lukas 10. Jeg er overbevist om at en av de største hindringer for et menneskes omvendelse i dag, nettopp er denne innbilte "friskhet". Slik vi er i oss selv, så lever vi som den lovkyndige, i et uhyggelig selvbedrag. Vi har innbilt oss noe annet om oss selv, enn det vi er. Så innbilt er vår "friskhet" etter syndefallets dag at vi har mistet evnen til en sann bedømmelse av oss selv og vår åndelige situasjon, sier Trans.

Ordet må få skjøre "hull"

Trans trekker fram noe som Asbjørn Aavik skriver i en av sine bøker, og som han tror er karakteristisk for forkynnelsen i dag. Aavik skriver: "Nettopp her tror jeg vi forkynnere synder i dag – både mot Gud og våre tilhørere: I stedet for å begynne med å skjøre opp byllen, åpne dypt og smertende innover mot innerste skaden, tar vi til å forkynne evangeliet for disse eller den som er på vei til å dø. Vi bruker evangeliets balsam på byl-

len i stedet for først å åpenbare den med Ordets skarpe, tveeggede sverd som trenger gjennom ...dømmer! Og vi reiser fra byen til andre bygder uten at noen er oppstått fra de døde."

– Jeg tror at Aavik her rører ved det som gjør at vi ikke opplever vek-kelse i dag. I stedet for å konfrontere synderen med den tre ganger hellige Gud, slik at han blir stående fortapt som Jesaias, så blir evangeliets balsam ofte brukt på synden. Men synden er en kreftsvulst som må opereres bort, ellers fører den til evig død. En kristen kan ikke leve i en eneste synd! Fører ikke synden til oppgjør, så fører den til åndelig død!

Trans peker på hvordan Jesus gikk fram for å føre den fromme og religiøse mannen til selverkjennelse ved å forkynne loven for hans hjerte. Men da går mannen i selvforsvar og prøver å få samtalen inn på noe annet ved å si: Hvem er min neste? Mange viker også unna sannheten i dag om sin egen sanne tilstand ovenfor Gud, og på denne måten viker de unna vek-kelsen og vil gå evig fortapt. Dette fordi Jesus kom for å åpenbare seg for de fortapte, men når han ikke får føre meg dit at jeg blir fortapt, så blir det en tilloært, teoretisk kristendom uten liv.

Hva hindrer vek-kelse i dag?

– Vi kan være enige om at vi har en "skramme", at vi er alle syndere osv., men at vi skulle være som Guds Ord beskriver oss: fordervet, gjennom råtne, med et hjerte som helt gjennom er sykt og bedragerisk. – Nei, det fo-

rekommer oss å være urimelig og en uforskammet tale. Vi kan nok alle merke at vår syndige natur reagerer voldsomt mot slike avslørende ord.

– Derfor tror jeg at hovedårsaken til at vi ikke opplever vek-kelse i dag, er at vi mangler en dyptgående forkynnelse av menneskets totale forderv, slik at tilhørerne kommer til sannhets erkjennelse, slik skrifter sier det. Følgene blir da at jeg ikke får bruk for en forsoner, en stedfortreder, en lovoppfyller – men bare en hjelper.

– Rektor H. E. Nissen i Hillerød har sagt: "Formår vi ikke gjennom vår forkynnelse å bære budet inn i hjerte og samvittighet, kan vi heller ikke rekke unge og eldre frelsens evangelium til personlig mottakelse og tilegnelse i hjertets tro." Han rører nettopp ved dette at når Guds Ord ikke får nå hjerte og samvittighet, så blir ikke dette mennesket frelst.

– Selv om jeg har kunnskap som den lovkyndige, og kan si de riktige ordene, så redder ikke det meg på dommens dag. Kristendom er ikke å kjenne de riktige svarene, men å få åpenbart hvem Jesus er. Det blir en kristen heller aldri ferdig med. Det må skje igjen og igjen, sier Erik Trans.

Vi må tape all vår rettferdighet

– En kristen er et umyndiggjort menneske som ikke er sin egen herre lenger. Han har mistet retten til å råde over sin egen tilvørelse. Det var det som skjedde med Jesu disipler. Jesu myndige ord tok all deres rettferdighet for Gud fra dem – de holdt ikke mål.

Det ble avslørt at de var uhyggelig selvopptatte. Jesus fører oss akkurat på samme måte i dag, når han skal gi oss de salige øyne som ser ham som sin eneste redning og rettferdighet.

– Det var et fryktelig møte for Peter ved Genesaretsjøen, da han traff Jesus igjen. Dette møtet er uhyggelig i dag også for hver synder som får møte Gud i Ordet ved Åndens kraft. Da taper jeg all min herlighet og rettferdighet overfor Gud. Det møtet blir også fryktelig for millioner av mennesker på dommens dag når de ser at deres selvrettferdighet ikke rekker overfor Gud.

Trans understreker også hva Rosenius skriver: "Kun når budet virker så kraftig i oss, at synden vekkes og det arme menneske blir helt utmattet og tilintetgjort under anstrengelse for å motstå synden. Da lærer mennesket å kjenne sin synd og sin egen avmakt. Dette er en aldeles nødvendig lærdom og erfaring – for først da kan mennesket høre til salighet." Derfor trenger vi mer enn noen gang en åndsbåren forkynnelse som kan "brenne opp" alle våre bortforklaringer, så vi får et møte med Den Hellige Gud, sier han.

Kristi rettferdighet – uendelig rikdom

– Det er underlig når Herren gjennom Ordet døder, knuser og gjør meg skyldig – ribber meg for alt. Men det er faktisk befriende å komme på det stedet for en synder, hvor jeg må erkjenne at jeg i bunn og grunn er fortapt. Jeg er fortapt i en slik grad, at nå

er det ikke lenger et spørsmål om å være, eller prøve noe nytt. Den eneste redning er å kaste seg i frelserens favn og finne nåde som fortapt hos Herren – min syndeboerer, min forsoner, akkurat som Peter gjorde.

– Livet gjennom er en kristen et umyndiggjort menneske, som kun har Jesus å sette sin lit til. Mange synes det er fortvilende, men Bibelen sier: "Salige er de fattige i ånden – de som hungrer og tørster etter rettferdighet." Så lenge du i åndens fattigdom henger ved Jesus, eier du Kristi rettferdighet, og den varer livet ut. Da får du aldri en syndehale å slepe på, fordi Jesu blod renser fra all synd.

– Kristi rettferdighet gjør både vår person og vårt liv som vi lever, velbehagelig for Gud. Her er en uendelig rikdom. Det er nok til å bevare frimodigheten og nok til å bevare gleden som grunntone under troens kamp, strid og anfektelse. Dette betyr at du til enhver tid i Jesus har oppfylt det loven krever, og at synden i ditt liv ikke mer tilregnes deg fordi den ble tilregnet Jesus. Er det ikke slik, da hadde hver eneste dag vært til fordømmelse for deg og meg.

Til slutt understreker Erik Trans at vår bønn fremover må bli at Herren gjennom sitt Ord må få avsløre vår religiøsitet og egenrettferdighet, slik at sjelene blir hjelpeløst fortapt. Da først blir det behov for det frelsende evangelium, og da vil vi også få oppleve vekkelse og at sannheten setter sjelene fri.

D. R. Lid

Aleine med Jesus

Av Ingeborg Gjuvsland

Eg har fått stansa for dette at Jesus Kristi, Guds sons blod, reinsar oss frå all synd og at Jesus er vårt frimod. Som den døve og mållause mannen som dei kom til Jesus med, er eg vorten teken til sides, bort frå folkehopen. Det er eit vers i 1.Kor. 10,13 som eg har fått kvila i: "Dykk har inga freisting råka som menneske ikkje kan bera, og Gud er trufast som ikkje skal lata dykk verta freista utyver det de tåler, men skal laga både freistinga og utgangen på henne so de kan halda ut." Det er nøye tilmålt frå Herrens hånd det me treng av motgang og medgang for å nå himlen.

Ludvig Hope seier det slik i si andaktsbok: "Når han då også tek sine avsides, so gjer han det so me skal sjå vårt rette fedreland betre, og meire klårt høyra tonane frå det himmelske kor." Eit songvers som eg høyrde far syngja, har kome for meg no:

*"Verden, o verden, hvi frister du mig
ennu under hårene hvite?
Kjenner dig nogen, han kjøper dig ei
på hvem kun dåre mon lite.
Du skuffet enhver som
hadde dig kjær,
du tidlig og silde dem skuffet
for visst og grovest til sist."*

Ja, ein lyt nok sanna i kvar ein alder: "Verden i dag er som i går, fristeren truer og dårer." "Vær frihuga", sa Jesus, "eg har vunne yver verdi".

Straks over påske hadde me møteveke her, og med god hjelp fekk eg koma på alle møta, så nær som eitt. Ein av kveldane tala Klavenæs ut frå Salme 90, der Moses vitnar: "Herre, du har vore ein bustad for oss frå ætt til ætt." Det var så godt å få sitja og høyra, og få koma i hug at dette er sant også i dag. Gud er den same i dag. "Han skilte vannets masse og førte frem sin sak. Den Gud som var på Moses tid er likedan i dag."

Når eg tenkjer attende på dei truande heime der eg vaks opp, så var det "den lille flokk" då og, men det grip meg når eg kjem i hug kor trugne dei var i ord og ferd mot Guds ord, og den age dei synte for Gud og hans forordningar for livet her. Dei hadde sin bustad i Herren. Me borna var ikkje alltid so glade, når me etter søndagsmiddagen måtte sitja ved bordet og syngja salmar og høyra far lesa teksten for dagen, medan leikekameratane stod utanfor og venta på oss. Me såg ikkje då kva verdi dette hadde. "Gud gi oss samme tro og kraft, som fedrene har hatt."

Når eg får sjå kor det mislukkast for meg å vitna for dei av mine som ikkje er frelste, og kor eg gong etter gong dreg meg undan, då må eg ro-pa: "Å, la mitt liv om Jesus tale, at hvor som helst jeg går, de glimt av Jesus får. Å, la mitt liv om Jesus tale."

Det er skræmmande å lesa og høyra om alt av verdslegheit og uklår tale som får trengja seg inn i kristne forsamlingar og ta brodden av Guds ord. Det ser ut som Satan vinn siger etter siger. Men Gud vere

takk, Jesus har sigra yver Satan. Difor kunne Jesus ved slutten av sitt jordeliv seia: "No kjem hovdingen yver verdi, i meg eig han ingen ting." Der er ein fristad der Satan er utestengd. Der skal me få ha vår bustad, i frelserens vunder og sår. Hans seier er vår seier. Eg vil til slutt helsa med ordet frå Fil.1,6: "For eg er fullviss om dette at han som tok til med ei god gjerning i dykk, skal fullføra henne alt til Jesu Kristi dag." □

Til deg som er gammal

Så har eg eit lite ord til deg, du gamle, som liknar Simeon og Anna. Det vil seia du som sit i di krå med den gamle, gode boka, du som legg hendene i hop over det heilage ordet og bed Gud om nåde for deg og for dei som veks ikring deg.

Eg veit kva du tenkjer på. Du undrast kvifor du skal vera her no. Du synest det var mykje rimelegare at du fekk fare her ifrå. Du synest at du er berre i vegen og til bry.

Men høyr no her: Du **er** ikkje i vegen. Du er ikkje til bry. Me vil ikkje missa deg, me vil ha deg. Me vil ha deg hjå oss, fordi du er vår far eller mor, me vil ha deg for våre born og barnebarn si skuld. Me veit at i dag har me ein stor skatt både for oss og for dei.

Du ber oss og borna våre på bønearmar opp til Gud. **Dei** armane er

enno sterke. Du dreg ned over oss Guds signing. Me kjenner det som ein mur omkring oss at du enno er her og rek oss i fanget og ber oss til Gud.

Borna våre veit at du ber, og det legg ned i hugen deira noko ifrå Gud, som dei får med seg ut på den freistande ferd.

Nei, du gamle, du lever ikkje unytte.- Gud vil at du skal vera her enno ei tid og tena ved det alteret der bønene frå dei heilage stig opp til Gud. Han vil at du skal vera her og dra ned hans signing over komande ætter.

Gud har ikkje for mange av slike gamle. Heller ikkje **me** har for mange av dei. Når du er borte, så står det eit stort rom tomt i heimen og i Guds rike på jord.

Ludvig Hope

Årsmelding

fra landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon for arbeidsåret 1996–97.

“Mine barn! vakt dere for avgudene”. Ordet fra 1. Joh. 5.21 står for oss når årsmelding for dette arbeidsåret skal skrives. Avgudene har den påvirkning på oss at de lar oss se smått på frelsesverket, de visker ut skillet mellom himmel og helvete for oss, de tar bort varmen i vennsamfunnet, og de lar arbeidet i misjonen bli noe vi helst vil unngå fordi det blir et ork å være med.

Og avguder har vi nok av i dag. Bekvemmelighet og havesyke er to av dem. Trangen til selvrealisering er en tredje. Og ta fornuftens og følelsenes virkemidler i bruk når det gjelder å skape gudsliv må vel i sannhet være en avgudsdyrkelse.

Derfor trenger vi vokte oss for avgudene. Og dette vil vi gjerne minne vennene om som står i dette arbeidsfellesskapet som vi kaller Lekmannsmisjonen. Avgudene blir avslørt under Helligåndens åpenbaring av Skriftens budskap, og de mister sin glans når varmen i vennsamfunnet åpenbarer noe av dybden i de helliges samfunn og rikdommen i syndenes forlatelse. Da blir skillet mellom himmel og helvete det i sannhet er, nemlig en avgrunn hvor det etter at nådetiden er slutt er umulig å komme over.

Arbeidet i organisasjonen vår har det siste arbeidsåret gått på det jevne.

Møteukenes antall er stor sett som tidligere år. Men i flere av flokkene våre er gjennomsnittsalderen høy, og foreninger er i fare for å bli lagt ned på grunn av alderdommens svakhet. Samtidig er det klare meldinger om at flere unge familier med barn som vokser opp, er svært urolige for den åndelige mat som kristenheten generelt har å tilby og det dragsug og den påvirkning man blir gjenstand for ved å gå inn i det etablerte. Noen av disse familiene har startet eller er i ferd med å starte fast møtevirksomhet på sitt hjemsted i Lekmannsmisjonens regi. Det er vi svært glade for. For oss er det slik at nøden i kristenheten gir oss ingen alternativer, vi må stå i denne sendetjeneste. Så får Herren Jesus våke over det som er hans, det er jo han rike det gjelder!

Magnor Sandvør, Olaf Klavenøes, Per Bergene Holm og Lars Fossdal er de som har deltatt mest på møtevirksomhet det siste året. Sven A. Berglund sluttet som fast lønnet forkynner i oktober. I tillegg har en del fritidsforkynner deltatt på flere møter. Jon Espe-land ble tilsatt som halvårsarbeider fra januar 1997 med tanke på oppfølging av misjonsarbeidet i Peru og ellers noe reisevirksomhet her hjemme.

.....

I tillegg til hovedsommerskolen

som ble arrangert på Solborg, har det vært sommerskole på IMI Stølen, bibelhelg på Skårnesheimen, nyttårs- og påskesamling henholdsvis på Fossnes og i Norheimsund. Dette har vært samlinger til oppbyggelse og ransakelse for troens folk.

Både virksomheten på Bibelskolen og Fossnes og misjonsarbeidet i Peru blir redegjort for i egne meldinger, men landsstyret gleder seg over disse mulighetene som Gud har lagt i vår vei. Vi

ønsker å arbeide enda sterkere for at troens folk kan bli oppmerksom på den velsignelse, men også forpliktelse som ligger i begge disse arbeidsgrener.

Så vil vi takke vennene som har tatt imot forkynnerne i sine hjem, takk til alle som står i spissen for virksomheten på sitt hjemsted, og takk for alle gaver som er gitt til misjonen. Gud gav oss nok også dette året.

Landsstyret

Bibelskolen på Fossnes

Utdrag av årsmelding.

Det siste året har ikke bydd på de store forandringene, verken når det gjelder personale eller elevtilgang. En stadandardheving på kjøkkenet er blitt gjort, og fortsatt står noe romtilpasninger igjen, men de største løftene regner en med er tatt.

I årsmeldingen spurte rektor Per Bergene Holm: – Var det dette vi satte oss som mål da Bibelskolen ble startet? Er dagens situasjon i samsvar med våre tanker og ønsker for stedet? Har vi nådd vår målsetting?

Han fortsatte: – Det er vanskelig å gi et enkelt svar på dette. En ting er sikkert. Vi så for oss flere elever enn det vi har i dag. Til å begynne med tenkte vi at så få elever var et oppstartsfenomen, men etter hvert ser det ut som om dette kan bli vår normalsituasjon, selv om vi vel tror at skolen fortsatt lider noe av å være ukjent og fremmed for

mange. Noen vil nok hevde at en skole med så få elever ikke har livets rett. Likevel synes vi ikke det er riktig å se på elevtallet alene. For det har aldri vært slik i Guds rike at en virksomhets berettigelse alene skal vurderes ut fra hvilken oppslutning den får, men først og fremst ut fra hvorvidt den er i samsvar med Guds ord og fyller en behov i Guds rikssak på jord, om så ingen slutter opp om den.

–Vi er overbevist om at det er behov for bibelundervisningen som vi ønsker å formidle ved Bibelskolen, både for den enkeltes gudsliv og som utrustning til tjeneste i Guds rike. Så må vi fortsatt be og arbeide for at flere kunne få trang til å fordype seg i Guds ord og ved det høre seg "vis til frelse" og bli "satt i stand til all god gjerning.", sa Bergene Holm.(drl)

Misjonsarbeidet i Peru

Utdrag fra orientering på årsmøtet.

- Eusebio Alvis hilste fra styret i IN-EL-Peru med ordene fra 1. kor. 15.58: «Derfor, mine brødre, vær alltid faste og urikkende, alltid i rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid i Herren ikke er forgjeves».

- Jon Espeland orienterte om at støtten til misjonsarbeidet i Peru var økt det siste året til 262.000. Den går til lønning av 4 evangelister, til kristendomsundervisning i skolen og til radioarbeid. Skolen har flere hundre elever, og skal fortsatt bygges ut til å dekke 12 års skolegang. Dermed får en god kontakt med barna over mange år, og en får også anledning til kontakt med foreldrene. Skolen ligger i et svært fattig område.

- Nå har de også kommet i gang med radiosendinger på spansk, aymara og quechua. Tidligere ble radiostasjonen drevet på ordinært vis, men for-

utsetningen forat Lekmannsmisjonen skulle gå inn og støtte den, var at radiostasjonen bare skulle benyttes til forkynnende programmer. I tillegg er det også lagt begrensinger på hvilken musikk som skal benyttes. Det sendes nå på radioen fra 5 om morgenen til 8 om kvelden.

- Eusebio Alvis som også er redaktør for radioen, la ikke skjul på at flere var skeptiske til at en bare skulle sende forkynnende programmer på denne stasjonen. - Ville folk lytte? - I ettertid har det vist seg at mange lytter til sendingene, og sjeler er blitt vunnet gjennom dette arbeidet. Det har også ført til at flere har kommet til møtene. Radioen dekker millionbyen Arequipa, og den gir store muligheter for å så ut Guds Ord.

(drl)

Referat fra årsmøtet 1997

Årsmøtet for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble avholdt på Bibel-skolen på Fossnes i forbindelse med sommerskolen 16.–20. juli.

Karl B. Bø ønsket på landsstyrets vegne velkommen. Olaf André Klavenøes hold deretter andakt. Ut fra Rom. 10.1–4, la han nøden for sjelenes frelse inn over forsamlingen. Paulus var i bønn til Gud om at

jøder og hedninger måtte vinnes for evangeliet. Nidkjærhet for loven frelste ikke Israelsfolket. Nei, den som ble frelst, ble det kun av nåde, for Jesu skyld. Slik er det også i dag. Den som er frelst, står innfor Gud kledd i Jesu rettferdighetsdrakt. En kristen har frimodighet kun i Jesu blod, for tid og evighet. Deretter minnet Reidar Linkjendal

oss om vennene som dette året hadde fått hjemlov.

Årsmelding og regnskap for NLL og for Bibelskolen ble opplest og godkjent. Forkynnernes syn på den åndelige situasjonen i folket, var et vekkerrop. I denne søvnens tid, som vi i NLL så vel som andre er preget av, må vi spørre oss selv: Er vi blitt åndelig matleie? Vi er i behov av en gjennomgripende vekkelse og et åndens vær over våre forsamlinger. Om ikke vi vil vekkelse, fordi synden har fått så stort rom i vårt hjerte, så ønsker Gud å berge sjeler for himmelen. Vår bønn til Gud må være at han ikke tar lysestaken bort i fra oss. Men at han enda en gang kan se i nåde til oss, og gjeste oss med vekkelse i NLL og blant det norske folk.

Evangelist Eusebio Alvis, fra Arequipa i Peru, hilste og berettet i fra misjonsarbeidet i Peru. Sammen med Jon Espeland, som var tolk, har han reist over store deler av Norge i et kortere tidsrom, og talt på mange av de faste møteplassene NLL har. Han deltok også som taler på sommerskolen. Misjonsarbeidet NLL støtter, består av skoledrift, radioarbeid, møtevirksomhet og personlig bibelundervisning. Forkynnelsen av Guds ord om den korsfestede Jesus Kristus står i sentrum for arbeidet. Rom 10, 13–17 viser hvor viktig dette arbeidet er. "Kristi

ord" er det eneste som kan føre dem i frihet. Må Herrens nød for peruanerne, bli vår nød.

Ved valg til styret, var Dag Rune Lid og Ragnar Opstad på valg. Disse ble gjenvalgt, og styret består, foruten disse, av: Sven A. Berglund, Karl B. Bø og Reidar Linkjendal. Styret konstituerte seg senere med Karl B. Bø som formann. Varamenn ble: John Flaten, Svein Mangelrød og Ivar Fiske. Revisorene Marit Kolnes og Torunn Ånestad ble gjenvalgt ved akklamasjon. I valgnemda sitter: Håvar Fjære, Ragnvald Lende og Arne Otto Skutlaberg(gjenvalg).

Det forelå forslag til revidering av retningslinjer for valgnemda, som ble vedtatt med visse endringer. Landsstyret ble bedt om å vurdere forslag til endring av grunnreglene, særlig med tanke på representasjon, stemmerett og valgbarhet. Eventuelle endringsforslag skal være klare i god tid før neste årsmøte.

Årsmøtet ble avsluttet med sangen: Tenk hvilken nåde det er av Gud.

Paul Andre Bergene Holm

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Mitt vitnesbyrd

Av Grete Espeland

Ham som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud. (2. Kor. 5. 21)

Jesus ble gjort til det du og jeg er forat vi skulle bli Guds barn. Jesus ble behandlet av Gud som om han var deg og meg, forat du og jeg skulle få bli behandlet som om vi var Ham!

For en rikdom å være et Guds barn! Ja, når det går opp for oss hva vi eier i Jesus, da blir vi sannelig glade. Vi synger om Ham, vi taler om Ham og vi takker Ham. Vi kan få sette vår vei i Herrens hånd og stole på Ham, han skal gjøre det - ALT ! (Salme 37,5) Den som setter sin lit til Herren blir aldri til skamme! (Salme 25,3)

Vi kan få kaste all vår bekymring over på Ham! Vær ikke bekymret for noe - (Fil. 4.6) Når en får skue inn i dette, og en får trøst i dette, - ja, da er det godt å være menneske. At Gud har ordnet opp i alt som vi trenger - det er større enn vi kan fatte!

Denne gleden vi får i Jesus, vil både Satan og verden ta fra oss. Om ikke gleden alltid er til stede, er vi like-

vel like rike i Jesus. Vi kan regne med vår Frelser, hans Ord står alltid fast - om vi ser det klart eller ikke.

Guds ord skaper det det nevner. Guds ord er mektig til ALT fordi det er levende,. Er du kald eller lunken, kjenner kjærlighet til synden, ulyst til å be, ulyst til å bruke Ordet - ja da kan du fly til Guds ord. Her vil Jesus stille med deg - Han kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene. Kjære alle sammen - la oss bestrebe oss på å bruke Ordet flittig. *DET* formår å holde oss fast på himmelveien inntil vi en dag står hjemme hos Gud.

*Regn med din Frelser,
så regner du rett,
Gi ham din byrde,
så vandrer du lett!
Regn med deg selv,
og du kommer i fall,
Regn med din Frelser,
og seire du skal!* ☐